

Світ жде від рожі парость молоду,
Щоб цвіт її навіки не зав'яв,
Щоб замість квітки всохлої в саду
Рожевий ряст, як море, забуяв;

І тільки ти сам гасиш у собі
Безсмертного життя палкий огонь,
Як той, що мре від голоду в ганьбі,
Сховавши в землю не один мільйон.

Ти — трубадур майбутньої весни,
Весь білий світ у образі твоїм,
Невже ж тобі з колиски до труни
Пристало йти самотником скупим?

На людство зглянься!
Хай твоя краса
Не гине, не гниє, а воскреса!

Переклад С. Караванського